

BOHNICKÁ A DRAHANSKÁ ROKLE – 12. dubna 2022

DOPRAVA: autobusem č. 236 na konečnou zastávku „Zámky“

DÉLKA TRASY: cca 9 km

NÁROČNOST: romantická, trochu náročnější vycházka příměstskou přírodou

Na vycházku romantickými roklemi se nás vydalo, od konečné autobusu č. 236 v ulici V Zámčích, sedmnáct. Nejprve jsme stoupali pěšinou po modré TZ bohnickým údolím, roklí, nad bohnickým potokem. Na vrcholu stoupání, před zahrádkářskou kolonií, jsme odbočili na 200 m vzdálené vyhlídkové místo, kde jsme se krátce rozhlédli a udělali startovní foto. Cestou k vyhlídce jsme šli okolo břečťanem zarostlé hřbitovní zdi starého [Bohnického ústavního hřbitova](#), kde vyčnívá přes hřbitovní zeď část zdevastované

kaple. Z vyhlídky jsme se vrátili na trasu (stále modrá TZ), kde nás u brány do hřbitova čekalo příjemné překvapení – otevřená vrátka. Návštěva hřbitova má mimořádnou atmosféru. V jednom článku v Magazínu iDNES.cz mě zaujal popis atmosféry hřbitova, tak si ho dovolím ocitovat:

„Klíč cvakne v zámku a brána se s ostrým vrznutím otevře. Není zvyklá na příchod návštěvníků a možná ani nechce rušit klid čtyř tisíc dvěma stům pohřbených lidí. Se smíšenými pocity vstupuji na „hřbitov bláznů“, na tajemné místo, které je údajně prostoupeno nejvíce negativní energií v Čechách. Strašidelně už vypadají samotné stromy. Jejich přerostlé větve trčí do stran a vypadají spíš jak dlouhé kořeny obrácené vzhůru. Půdu, zdi i stromy pokrývá břečťan, který tu tvoří jednolitý zelený koberec. Ale když se pořádně rozhlédnu, vidím terénní vlny starých hrobů a pár náhrobků. Většina z nich byla po sametové revoluci ukradena, stejně jako všechny železné tabulky, kříže a další kovové věci.“

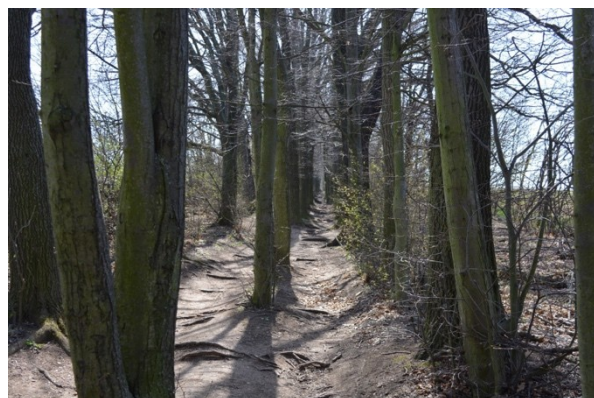
Bohnický ústavní hřbitov byl zřízen v roce 1909 jako součást Ústavu pro choromyslné. Sloužil k pohřbívání zesnulých pacientů. Ročně se zde uskutečnilo kolem osmdesáti pohřbů. Stal se i místem posledního odpočinku jejich ošetřovatelů a sester. Rakve vyráběli samotní chovanci v rámci své pracovní terapie a pochovávali v nich své druhy. Správa ústavu hroby číslovala železnými destičkami a jména zapisovala do knihy zesnulých. Těla byla často pohřbívána hromadně a do tří vrstev. Pohřby většinou proběhly bez obřadů. Rodiny se ke svým choromyslným příbuzným obvykle nehlásily a hroby tak zůstaly bez náhrobků. Kromě chovanců, ošetřovatelů a řádových sester, místních dělníků či úředníků, zde našli místo posledního odpočinku italští vojáci, kteří v nedalekém zajateckém táboře podlehli v roce 1916 epidemii tyfu, nebo chovanci psychiatrické léčebny z Tridentu, jež sem přesunuli za

první světové války. Za šest desítek let, kdy byl hřbitov oficiálně v provozu, zde bylo na ploše 2,5 ha pohřbeno asi 4300 osob. Od 60. let 20. století však hřbitov zůstával ladem a byl také častým terčem vandalů. V průběhu let tu navíc vznikla i skládka. Zásluhou iniciativy některých občanů a úředníků místního úřadu Prahy 8 byl prostor hřbitova částečně uklizen a upravena vegetace.

Zdevastovaná kaple a prostor hřbitova, znovu zarůstající náletovou vegetací, vzbuzují obavy, že není ještě vyhráno. Hřbitovem jsme se prošli, načerpali zvláštní atmosféru tohoto místa a pokračovali dál, neznačenou cestou, kolem hřbitova zvířátek, ulicí U Drahaně a poté luční pěšinou do [Čimického údolí](#) ke Koztoprtskému rybníku.

Koztoprtský rybník patří k historickým pražským rybníkům – je zakreslen již na mapách z roku 1750. Rybník byl postaven na podmáčených loukách zhruba v polovině Čimického údolí. Dnešní podobu lesního rybníčku získal až ve 20. století, kdy území přestalo být hospodářsky využíváno a okolí rybníka zarostlo bujnou vegetací. Ještě v 18. a 19. století byla ale většina tohoto území zemědělsky využívána, zejména jako pole. Svahy, skalní výchozy a dna údolí sloužily jako pastviny. A právě pastva zvířat dala rybníku jméno. Název rybníku je totiž odvozen od slovního spojení „kozí prtě“, což jsou kozí pěšiny vyšlapané ve svahu.

Od rybníka jsme pokračovali asi 200 m po modré TZ, kterou jsme však záhy opustili a vydali se vzhůru do stráně, neznačenou, ale dobře viditelnou pěšinou, až k lesu, kde jsme si v místě pěkného výhledu odpočali a posvačili. Dál jsme šli po neznačené, mírně stoupající lesní, pěšině směrem k [Drahanské rokli](#). Na vrcholu jsme se vrátili na modrou TZ. Po strmě klesající pěšině jsme sestoupili na dno rokle k Drahanskému potoku. Od tohoto místa nás hlubokou roklí, podél

potoka, vedla žlutá TZ až k Prdlavé studánce a Drahanskému mlýnu. Cestou jsme si prohlíželi a obdivovali chaty postavené na okolních, strmých, těžko dostupných, stráních. Na místě turistického rozcestníku, U Drahanského mlýna, stojí za pozornost několik staletých vrb – úžasně stromy! Cesta, po které jsme dosud šli, vede do Dolních Chaber. My jsme se však drželi žluté TZ, která vede vpravo lesem, velice prudkým svahem a končí na prostorné louce u stožáru vysokého napětí. Zde začíná 600 m dlouhá, běžně nevidaná, třída alej mnohaletých stromů. Rozestup mezi jednotlivými řadami je přibližně 1,5 m. Kdyby na celé trase nebylo nic k vidění, tak jen procházka touto alejí stojí za to. Na konci aleje jsme se ocitli na okraji vilové zástavby Čimic v ulici K Mlýnu. Na konci ulice je konečná stanice několika autobusů MHD. Zde jsme se rozloučili.

Byla to vycházka divokou příměstskou přírodou, na zdravém vzduchu. Některé další zajímavosti tohoto pražského zákoutí jsme ještě vynechali. Tak třeba příště.

Honza Šiml